

и най-коравитѣ сърдца!« Бѣха останали само нѣколко минути, за да се развие знамето за свобода или смъртъ! Ето защо азъ забѣлѣзахъ че почти всички бѣха смутени. Никой не се помръдна отъ мѣстото си. Всичко бѣше безинтересно наоколо. Гласовѣтъ на матрозитѣ и на новитѣ пасажери, изключително ханѣмки и турци нарушаваха онова гробно мълчание. Имаше и нѣколко турски стражари. Онова турско параходче, за което по-горѣ спомѣнахъ, ни слѣдѣше и приближаше да ни настигне. Прѣди да се приближи това параходче, Радецки припѣлзе нагорѣ за послѣдната скеля отъ гдѣто ще вземехме послѣдния товаръ другари. Щомъ потегли Радецки, другаритѣ незабѣлѣзано се разшаваха ту надолѣ, ту нагорѣ. Парахода се спре при бикетската скеля, малко по-нагорѣ отъ града Рахово. Отъ тамъ се качиха около 25—30 момчета, зедно съ товара си, между които бѣше и мой единъ другаръ по оржие отъ босненското възстание, който се именуваше Петъръ Симеоновъ, а сѣщо и други нѣкои стари приятели и познайници, както и Никола Семовъ Курито знаменосца. Послѣдний носѣше едно дърво за знамето и една бохча въ която е било нагнато то. Ботевъ весело и засмѣно посрѣщна Курито при входа на парахода, ржкува се съ него, па го запита: »Съ васъ ли е?« — Да, му отговори той, па влѣзе навжтрѣ въ парахода, послѣдванъ отъ другаритѣ си, които изглеждаха съвършено расположени. Настаниха се кой кждѣто намѣри праздно мѣсто. Парахода бѣше прѣпълненъ вече съ хора. Дружината бѣ въ пълния си съставъ. Макаръ и всички да не се познаваха, пакъ се гледаха весело и любезно. До потѣглюването на парахода, Ботевъ стоеше при входа, като се разговаряше съ семейството Горови. Слѣдъ отплуването на парахода, той влѣзна съ свитата си, състояща се отъ 3—4 души навжтрѣ. Азъ останахъ на мѣстото си и тъжна мисль ме обхвана. Изведнажъ си спомнихъ за миналото, за Румани, за България, за нейното бж-